старшого покоління, призводять до значних проблем з репродуктивним здоров'ям молоді в подальшому, що негативно впливає на здоров'я нації в цілому.

Література

1. Лісовий В.М. Сучасна українська сім'я: медико-соціальні аспекти [Монографія] /В. М. Лісовий , І. М. Шурма, В. О. Коробчинський - Харків, «Майдан», 2009. – 208 с.
2. Остапенко О. Мовчання немовлят : Україна, друге після Румунії місце у світі за кількістю абортів на душу населення / О.Остапенко // Україна молода. - 2011. – № 3(126).- С.13-18.
3. Романовський Р. Н. Право на аборт: отечественный и зарубежный опыт / Р. Н. Романовский // Человек.- 2013.- № 7. – С. 141-145.
4. Шилова Л.С. Трансформация женской модели самосохранительного поведения / Л. С. Шилова //СОЦИС.-2010. - №7. –С.134-140.

Макарова Т.М.
к.філол.н., доцент кафедри соціології,
психології та гуманітарних дисциплін
Криворізький факультет
Запорізького національного університету

РОЛЬ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ У ФОРМУВАННІ ДУХОВНОСТІ ОСОБИСТОСТІ

Формування духовних потреб особистості є найголовнішим завданням на сучасному етапі розбудови вищої школи. Важливою складовою процесу забезпечення необхідних потреб сучасної молоді є й чітка вимогливість щодо якості підготовки наукових та науково-педагогічних працівників, котрі в першу чергу повинні створити чіткий фундамент для реалізації освітніх програм, розробити нові методики їх упровадження та зацікавити в здійсненні цього процесу студентів протягом усього періоду навчання у вищій школі: як під час вивчення нормативних, так і професійно-орієнтованих дисциплін.

Розвиток духовних потреб особистості передбачає комплексний характер і знаходиться на перетині різних сфер знань (історії, філософії, культурології, етики та естетики, психології, релігієзнавства тощо), а відповідно й вимагає моделювання нового бачення системи гуманітарної освіти [1].

Саме тому, сьогодні постає нагальна потреба впроваджувати в навчально-виховний процес вищих навчальних закладів мотиваційні моделі потреб, які б допомогли особистості формувати чіткі духовні позиції, цінності; орієнтували на ідеали демократії та гуманізму, на питання щодо основних новітніх тенденцій зі сфер спеціалізації випускника; здійснювали системний облік соціально-економічних факторів; підвищували здатність до сприйняття та використання на практиці нових наукових ідей, методів виробництва, формування новаторських

здібностей; сприяли професійній самореалізації індивіда у взаємодії з навколишнім природним і суспільним середовищами.

Завдання статті – визначити роль освітнього процесу у формуванні духовності особистості на прикладі викладання дисциплін соціально-гуманітарного циклу.

Блок соціально-гуманітарних дисциплін відіграє важливу роль у формуванні основ розвитку майбутнього фахівця, особистості, шляхом ознайомлення її з історією своєї країни, культурою, етикою спілкування, формуванням естетичних смаків, мовної грамотності, розвитком комунікативних якостей та вміння аналізувати свої дії і будувати власну систему духовних цінностей, знати особливості психіки людини та способи взаємодії як на рівні колективу, так і окремо взятої людини. Тобто, це той незамінний фундамент, який повинен забезпечити гуманізаційну функцію освіти, етико-духовну культуру та сформувати чіткі потреби у процесі здобуття фахових знань відповідно до обраної спеціальності.

Однак для того, щоб професійні знання стали потребою, варто на кожному етапі викладання дисциплін навчального плану певної спеціальності запроваджувати різноманітний комплекс форм, видів та методів роботи викладача зі студентом. Та найголовнішим є те, що кожна із передбачених навчальним планом дисципліна не повинна вивчатися відокремлено, оскільки саме цей принцип і розриває ланцюг, котрий повинен пов’язати потребу з формуванням духовних цінностей освіченої особистості.

Говорячи про духовність, як про одну із фундаментальних потреб сучасної освіти, слід обов’язково не забувати, що основним джерелом її формування є навчальний процес. Адже професійно організована трансляція культурного потенціалу суспільства і на цій основі соціалізація молодого покоління, його підготовка до вступу в доросле життя – це не тільки процес засвоєння найважливіших цінностей суспільства, а й забезпечення спадковості його духовного розвитку [2; 3].

Саме за час навчання у вищому навчальному закладі – відбувається поглиблення процесу багатогранного розвитку особистості: соціального, професійного та духовного. І тому надто важливим є гуманітарний компонент освіти, метою і змістом якого є засвоєння молодим поколінням духовних цінностей та вміле поєднання їх із професійними. Продуктивність освітньої діяльності саме й буде визначатися тим, наскільки вона орієнтується на ті цінності та норми, які існують у соціумі, і які вона відтворює у своєму продукті – освіченій людині. Процес побудови навчального процесу необхідно планувати відповідно до таких складових: забезпечення повної психологічної адаптації особистості в соціокультурному оточенні, щоб вона відчувала задоволення від процесу спілкування та можливості власної професійної реалізації; щоб результативність діяльності в будь-якому соціальному та духовному середовищі проявлялась у здатності вирішувати проблеми, які в ньому виникають.

Отже, роль освіти у процесі формування духовності особистості досить вагома. На сучасному етапі перед кожним викладачем вищої школи стоїть завдання

виховати особистість, незалежно від майбутньої спеціальності, адже в перспективі кожен фахівець потрапляє в соціальне середовище, яке вимагає від нього якісних знань, чітких дій, запровадження інноваційних підходів у роботі з метою досягнення ефективного розвитку виробництва будь-якої галузі. Та не менш важливим виступає процес організації роботи в колективі, встановлення позитивної психологічної атмосфери, вироблення чітких критеріїв взаєморозуміння, поваги та людяності, забезпечення комунікативної культури. А на сучасному етапі, одним із найважливіших завдань є формування у студентів потреби духовного розвитку, виховання людини як суб'єкта активної творчої діяльності [4; 5]. Адже для вирішення цього питання недостатньо набути тільки професійних знань, навичок та вмінь – необхідно забезпечити універсальний духовний розвиток особистості. І саме духовність повинна стати основною внутрішньою мотивацією поведінки. Викладачу, відповідно, необхідно відштовхуватися від наявності двох взаємопов'язаних напрямів духовного виховання: створення ідей та цінностей, і формування особистості відповідно до її потреб. Духовне виробництво здійснюється заради духовного споживання, яке має зворотній вплив на духовне виробництво. Більше того, духовно-практична діяльність по формуванню індивідуально-особистісних якостей у принципі неможлива без використання створених раніше ідей та цінностей. А саме універсально розвинута особистість виявляється готовою засвоювати та синтезувати нові знання, цінності та моральні норми. Та найголовнішим є те, що задля досягнення поставленої мети варто чітко переорієнтувати педагогічну діяльність та її готовність до здійснення конкретних експериментів заради майбутнього, бо успіх в освіті різного рівня можливий тільки завдяки об'єднанню зусиль як викладач, так і студента, а відповідно й усього суспільства в цілому. Такий підхід повинен у майбутньому бути безперервним від дошкільного виховання до вищої школи, однак системним та інтегративним, адже тільки тоді вища школа зможе досягти поставленої мети, коли вона не з чистого аркуша буде формувати потреби особистості, а доповнювати їх та надавати професійної спрямованості, відповідно до потреб сучасного суспільства в мобільних фахівцях, конкурентоздатних на ринку праці, які готові пристосовуватися до змін у навколишньому середовищі, формувати сучасні положення на ринку праці, знаходити власні підходи при вирішенні типових і нетипових виробничих завдань на загальнолюдських засадах та гуманізації суспільства в цілому.

Література

1. Андрущенко В. Духовна сутність освіти / Віктор Андрущенко // Вища освіта України. – № 1. – 2007. – С. 5-10.

2. Біла книга національної освіти України. Проект [Електронний ресурс] / Акад. пед. наук України; гол. ред. В.Г. Кремінь. – К., 2009. – 185 с. – Режим доступу. : http // www.ukrain 3000.org. ua / img / forall/ APN.pdf

3. Закон України «Про вищу освіту» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http // www.mon.gov. ua/

4. Концепція національного виховання студентської молоді. Проект. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http // www.zakon.nau. ua /

5. Корецька А. Освіта і її духовна зорієнтованість в українському суспільстві / Антоніна Корецька // Вища освіта України. – 2007. – № 1. – С. 36-41.

Максименко К.В.,
студентка гр. МН-16
ДонНУЕТ імені Михайла Туган-Барановського
Науковий керівник: Остапенко С.А.

ОСОБЛИВОСТІ ДІЛОВОЇ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ ТА СПОСОБІВ ЇЇ ПЕРЕКЛАДУ

Як відомо, процес перекладу – це не проста заміна одиниць однієї мови одиницями іншої мови. Навпаки, це складний процес, що включає ряд труднощів, які необхідно долати перекладачеві. Ділова сфера є однією з життєво важливих сфер діяльності людства. Саме за допомогою ділових паперів, документів, листів встановлюються офіційні, службові, ділові, партнерські контакти між закладами, підприємствами, установами, державами, а також налагоджуються приватні стосунки між людьми.

Діловий лист – це джерело інформації і одночасно, документ, покликаний слугувати досягненню певної поставленої мети. Цілі написання ділового листа можуть бути досить різноманітні.

Труднощі перекладу ділових листів полягають у правильному перекладі та прагненні відтворити зміст листа. Варто також звернути увагу на переклад англійських конструкцій, які не мають формальних відповідників в українській мові, а саме: пасивні конструкції, абсолютні конструкції, модальні дієслова, інфінітивні, герундіальні та дієприкметникові комплекси. Основною запорукою адекватного перекладу є дотримання необхідності позбуватися в українському перекладі пасивних конструкцій англійського речення та точно передавати відтінки модальності з врахуванням стилістичних особливостей оригіналу задля досягнення бажаного прагматичного ефекту. Також треба пам’ятати, що переклад виникає не в окремій, самостійній галузі, а на стику ряду галузей. У ньому порівнюються не тільки різні мови, а й відповідні культури з світоглядними, соціальними і поведінковими особливостями [4, с. 4]. Тому при перекладі треба мати на увазі, що те, що досить зрозуміло носієві мови, може викликати нерозуміння у одержувача тексту перекладу. Для досягнення адекватності нерідко буває необхідно адаптувати як змістовну частину тексту, так і її форму, що часто має компромісний характер. Також перекладач повинен врахувати, що оедржувачі текстів на вихідній чи перекладаючій мовах є носіями різних культур. Досить важливо й те, що англійська та українська мови належать до різних структурних типів мов, і тому мають багато розбіжностей у будові мов, та у наборі їхніх граматичних форм та конструкцій.